

RENÉE OLSTHOORN

Een melodie

voor Melody

Renée Olsthoorn

Een melodie voor Melody

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020540017
NUR 340

© 2020 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Verzorging ePub Andries Mol, Studio Mol

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Een melodie voor Melody

Frankrijk, zomer 2020

Lekker luiierend op een chaise longue op het bovendeck van Baptiste Bonnets luxe privéjacht liet singer-songwriter Melody Morel haar lichaam drogen in de warme middagzon na de frisse duik die ze zojuist had genomen in de baai van Nice.

Haar minuscule bikini kleefde aan haar borsten en billen en de straaltjes zeewater die langs haar lichaam liepen, kietelden haar huid. Ze begon al een aardig kleurtje te krijgen. Geen wonder, Baptiste was een typisch avondmens, dus kreeg ze overdag ruim de tijd om van zon en zee te genieten.

Nippend van haar gin-tonic, die Baptistes PA Jean-Christophe haar zojuist had aangereikt, en genietend van het uitzicht op de promenade des Anglais, mijmerde Melody over het grote geluk dat haar was overkomen. Ze kon er nog steeds niet over uit.

Ze verbleef alweer twee weken op het privéjacht van Baptiste en iedere avond repeteerden ze voor het concert dat over twee dagen zou plaatsvinden.

Jazeker, ze werkte samen met Baptiste Bonnet *of all people!* Haar idool, de zanger die ze al jarenlang bewonderde, voor wie ze warme gevoelens koesterde en van wie ze een aantal chansons had gecoverd.

Als iemand haar dit een jaar geleden had voorspeld, zou ze die persoon keihard hebben uitgelachen.

Twee maanden terug had ze van Baptiste persoonlijk een mailtje ontvangen. Een mailtje dat haar een gat in de lucht had doen springen, haar hart sneller had doen kloppen en haar een migraine van pure opwindning had bezorgd. Een droom stond op het punt van uitkomen.

Het jacht deinde zacht op de golfjes die heerlijk rustgevend tegen de romp

klotsten. Ze schoof haar zonnebril op haar hoofd en met gesloten ogen en een glimlach om haar mond hief ze haar gezicht naar de zon.

Twee maanden eerder

‘Het is niet waar! Niet te geloven! Wat super!’ Met bonkend hart las Melody de zojuist ontvangen mail tien, nee, wel twintig keer over. Ze dacht dat ze droomde. Ze liet van stomme verbazing haar laptop bijna van haar schoot glijden.

‘*Maman! Papa!* Kom eens kijken wat ik nou in mijn mailbox vind!’

Haar ouders staakten op slag hun bezigheden en stoven op hun dochter af om kennis te nemen van de inhoud van het mailtje. Beiden met hun leesbril op de neus keken ze mee over de schouder van hun dochter.

‘*Dis donc!*’ zei haar moeder. ‘Een mailtje van Baptiste Bonnet!’

‘*Cool!*’ riep haar vader uit.

‘Gefeliciteerd,’ riepen ze in koor. Haar moeder gaf een klapzoen op haar wang, haar vader kneep haar vriendelijk in de schouder.

‘Dit wordt een doorbraak, *ma chérie,*’ zei haar vader. ‘Ik voel het aan mijn water.’

‘Hoe gaaf is dat! Mijn meisje wordt beroemd!’ Opgetogen klapte haar moeder in haar handen. ‘We hebben het altijd geweten. Onze talentvolle dochter gaat het ver brengen!’

Van pure blijdschap gingen haar ouders daarop walsend door de woonkamer.

Glimlachend keek Melody naar haar ouders, een blik vol genegenheid in haar ogen. De schatten! Altijd even bemoedigend. Zo fijn ook dat ze na haar grote reis meer dan welkom in haar ouderlijk huis was zolang ze nog geen eigen woonruimte had. ‘Loop niet te hard van stapel, *papa,*’ zei ze lachend.

Na haar studie aan de EMA, de École Musicale et Artistique in Parijs, had ze de huur van haar studio opgezegd en een jaar lang over een groot deel van de wereld gezworven met haar onafscheidelijke gitaar en een rugzak

waarin het hoogstnoodzakelijke zat om te overleven.

Haar ouders waren als de dood geweest. Hun mooie meid met haar lange zwarte haren, grote groene ogen en fraaie mondje waar de mooiste klanken uit kwamen in haar eentje de wijde wereld in? Doodeng!

Ze hadden geprobeerd haar van het avontuur te weerhouden, maar wisten eigenlijk wel dat hun smeebeden niet zouden helpen. Ze was volwassen, avontuurlijk en wat ze in haar hoofd had, had ze niet in haar kont.

Via via had ze vanaf de haven van Bordeaux een 'lift' kunnen versieren op een vrachtschip waarmee ze de Atlantische oversteek zou maken naar Miami. Ze had ongelooflijk veel gezien en heel veel fijne mensen ontmoet op haar reis van Miami naar Zuid-Amerika en van daaruit noordwaarts naar San Francisco. Weer terug in Europa had ze van Boedapest via Berlijn tot Stockholm als straatmuzikant opgetreden. Soms alleen, soms met collega-muzikanten die ze op haar reis ontmoette.

Van de opbrengsten had ze al die tijd kunnen leven, weliswaar veel soberder dan ze in Parijs gewend was, maar dat had ze geen moment als een probleem ervaren. Ze had uitbundig de liefde gevierd, ongelooflijk veel over muziek geleerd en zodoende een heel eigen stijl kunnen ontwikkelen.

Maar van een doorbraak was nog geen sprake. Oké, ze had een leuke schare fans, haar YouTube-kanaal werd zeker niet slecht bekeken, maar blijkbaar niet genoeg voor een platenmaatschappij om in haar geïnteresseerd te raken. Ze hoefde heus niet wereldberoemd te worden, maar ze zou het best fijn vinden als ze in Frankrijk meer bekendheid zou krijgen.

'Maar... Maar.' Haar moeder onderbrak abrupt de dans met haar man zodat hij zowat over haar heen viel. 'Optredens voor een groot publiek zijn deze zomer toch niet toegestaan?'

'Daar zeg je iets, *maman*,' zei Melody, een rimpeltje in haar voorhoofd. 'Nou ja, ik ga het straks ongetwijfeld allemaal horen.'

Wat was het geval. De e-mail was afkomstig van Baptiste Bonnet, een Franse versie van Justin Timberlake maar dan een jaar of tien jonger, die al jaren de hitlijsten van Frankrijk en daarbuiten domineerde. En uitgerekend

deze zanger, Melody's grootste idool, sterker nog, een zanger van wie ze het héél warm kreeg vanbinnen, wilde dat ze, in verband met een eventueel optreden, zo spoedig mogelijk telefonisch contact zou opnemen met zijn manager, Rosalie Robin.

Iets wat Melody onmiddellijk ging doen. 'Maman, papa, ik bel even op mijn kamer, zodat jullie mij niet afleiden en jullie je er ook niet mee kunnen bemoeien,' zei ze met een knipoog.

In kleermakerszit op het bed in haar oude tienerkamer toetste ze met bevende vingers het in de mail opgegeven nummer in.

'Âllo.'

'Rosalie Robin?'

'Jazeker, met wie spreek ik?'

'Met Melody Morel.'

'Met wie?' klonk het ietwat ongeduldig aan de andere kant van de lijn.

'Melody Morel. Baptiste Bonnet heeft mij een mailtje gestuurd met het verzoek u te bellen in verband met een mogelijk optreden.'

'Ah, natuurlijk, nu weet ik het weer. Welnu, Baptiste heeft je gezien en gehoord, met name je covers van zijn chansons, en hij was diep onder de indruk.'

Opnieuw begon Melody's hart als een wilde tekeer te gaan, ze voelde de warmte vanaf haar nek naar boven kruipen. Baptiste Bonnet was díép onder de indruk van háár? Ze wist niet hoe ze het had.

'Ben je er nog?' vroeg Rosalie.

'Ja, ja, ik ben er nog, zeker weten! Ik ben een beetje overdonderd, een superster als Baptiste die mij heeft ontdekt, u begrijpt...'

'Natuurlijk. Tussen haakjes, hoe kom je eigenlijk aan de naam Melody?'

'Ik heet Melody omdat mijn moeder een superfan is van Julien Clerc, dus heeft ze mij naar een van zijn beroemdste chansons genoemd,' besloot ze grinnikend.

'Ah! Interessant.' Rosalie viel even stil. 'Eh... Ik zal je uitleggen wat de bedoeling is.' Melody hoorde dat ze in wat papieren rommelde. 'Juist, hier heb ik het. Baptiste wil jou in het voorprogramma van zijn zomerconcert

hebben.’

‘Zomerconcert?’ zei Melody met van emotie overslaande stem. ‘Maar, eh... ik dacht dat alle concerten waren afgelast.’ Zij, in het voorprogramma van een Baptise Bonnet-concert? Wow!

‘Dat klopt, maar daar heeft Baptiste iets op bedacht.’

‘O?’

‘Zodra de minister had aangekondigd dat de Fransen met zomervakantie mochten, opperde Baptiste het idee om een semi-virtueel concert te organiseren op zijn privéjacht vanaf de jachthaven van Nice en dat live te streamen.’

‘Cool!’

‘Hij betaalt alles uit eigen zak als cadeautje voor zijn landgenoten en fans buiten Frankrijk die het zo zwaar hebben gehad de afgelopen maanden. De livestream zal voor iedereen gratis toegankelijk zijn via zijn officiële YouTube-kanaal.’

‘Sympathiek,’ zei Melody.

‘Absoluut. Het is wel een hele organisatie, want er moeten vergunningen geregeld worden voor een laserlichtshow en beeldschermen. Er moet een cameraploeg georganiseerd worden en beschermingsmaatregelen worden genomen. En dan heb ik het nog niet eens over de repetities met de band. Kortom, er is een waanzinnige hoop werk aan de winkel.’

Het duizelde Melody. ‘Dat geloof ik graag.’

‘Luister, Melody. Zou je twee weken van tevoren kunnen komen? Dan is er voldoende tijd om te repeteren. Dat betekent in de laatste week van juni. Je vliegt er dan heen met Baptistes privéjet.’

Zijn privéjet? Melody moest een paar keer heel diep ademhalen. Ze had het niet meer. ‘Geen probleem.’ Ze slikte moeilijk. ‘Ik heb niets staan deze zomer.’

‘Mooi. Dat is dan geregeld. Je vliegt naar Nice, daar ligt zijn privéjacht al. Ik stuur je alle details per e-mail. *A bientôt.*’ Daarop verbrak Rosalie de verbinding.

Verbijsterd keek Melody naar haar telefoon. Het duizelde haar. Met een privéjet naar de Côte d’Azur om vanaf een privéjacht op te treden? Hoezo

glamorous?

Uiteraard brandend van nieuwsgierigheid hadden haar ouders niet in de woonkamer kunnen blijven wachten. Ze staken hun hoofd om de deur van haar kamer.

‘En?’ vroeg haar vader.

‘Ik denk dat jullie even moeten gaan zitten.’

Twee maanden later

En daar lag ze dan: ‘prinsesheerlijk’ te loungen op Baptistes privéjacht in de baai van Nice. Melody dacht terug aan hun kennismaking. De vlucht in zijn privéjet was op zich al een waanzinnige belevensgeweest. Ze was als een ster behandeld door Baptistes PA, Jean-Christophe. Ze had Jean-Christophe, een elegante, knappe en heel sympathieke man van een jaar of veertig, natuurlijk honderduit gevraagd over Baptiste, en hij had alleen maar met veel genegenheid over zijn baas gesproken. ‘Zo jammer dat hij niet gay is maar voor de volle honderd procent hetero,’ had hij gezegd, een spijtige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Maar het zou me niet verbazen als hij op jou...’ Hij had zijn zin niet afgemaakt.

Melody had niet door durven vragen. Zij en Baptiste... Kom op zeg!

Toen ze geland waren op de luchthaven van Nice, en Melody de trap van zijn privéjet af liep, had ze hem meteen zien staan. Nonchalant leunend tegen een nieuw model SUV, zijn door de zon gebruinde stoere armen gevouwen voor de borst en met een pilotenzonnebril op zijn neus leek hij op een uit de as herrezen James Dean.

Melody’s hart ging als een gek tekeer. Haar idool op wie ze al jaren een crush had stond op enkele meters afstand van haar en was ook in werkelijkheid het oogsnopje zoals ze hem van YouTube kende.

Terugdenkend aan hun kennismaking voelde ze haar wangen gloeien van gêne. Wat een eerste indruk moest ze gemaakt hebben! Brr. Doodnervus was ze geweest, en ze had alleen maar wat gemeenplaatsen kunnen

stamelen.

‘Relax,’ had hij grinnikend gezegd, waarmee hij zijn stralend witte gebit had laten zien. ‘Ik bijt niet, hoor!’

Ze had wat schaapachtig teruggelachen.

Nadat ze in de auto was gestapt, waarbij Baptiste beleefd het portier voor haar had opengehouden, had ze zich al iets meer op haar gemak gevoeld. Met voelbaar blozende wangen van opwinding had ze hem over de vlucht verteld, dat zoiets voor haar tot voor kort ondenkbaar was geweest, en dat ze nog steeds het gevoel had te dromen.

Hij had met een glimlach om zijn mond naar haar geluisterd.

De rest van de rit hadden ze het over muziek gehad, over hun voorkeuren en, vooral, over wat hij voor ogen had met het concert. Met een speedboot waren ze vanuit de jachthaven van Nice naar zijn schip gevaren. Daar was ze voorgesteld aan de in smetteloos witte uniformen gestoken bemanning, de bandleden en aan twee vrouwen, van wie de een Rosalie Robin was, zijn manager die ze al aan de telefoon had gehad, en de ander Marie-Louise heette, ‘een’ vriendin.

Het was haar meteen opgevallen dat Rosalie haar een stuk vriendelijker bejegende dan Marie-Louise. Maar tijd om erbij stil te staan had ze niet gehad. Baptistes PA had haar meteen meegenomen naar de voor haar gereserveerde hut. Als ze wat uitgerust was en zich had opgefrist, zou ze een rondleiding krijgen.

Ze was het gezelschap gevolgd over glanzend gepoetste parketvloeren, langs wanden vol moderne kunst, en had vervolgens via een wenteltrap de salon en eetzaal bereikt waar met gemak wel veertig mensen konden aanschuiven. Ze had haar ogen uitgekeken en zich in klein Versailles gewaand. Zelfs de kleinere ruimtes waren altijd nog groter dan de woonkamer van haar ouders. Sterker nog, het hele appartement van haar ouders paste er ruimschoots een aantal keer in, vermoedde ze.

Ten slotte betraden ze de ruimte die Melody het meest aansprak: een professioneel ingerichte opnamestudio.

Ze stond versteld van de omvang van het jacht. Zoiets had ze echt nog nooit gezien. Zou ze zich aan zo’n jetsetachtige leefstijl kunnen aanpassen?

Baptiste Bonnet was een grote ster, maar dat hij zo rijk was, daar had ze geen idee van gehad. Ze was compleet overrompeld.

Zonder er erg in te hebben was iemand op de chaise longue naast haar gaan zitten. Ze merkte het pas toen ze een hand een lok haar uit haar gezicht voelde strijken. Geschrokken deed ze haar ogen open. ‘Baptiste!’

‘Schrok je, *ma belle*?’ vroeg hij lachend.

‘Nee... Ja, een beetje.’ Ze had zo’n intiem gebaar niet verwacht, en al helemaal niet dat het vergezeld zou gaan van een koosnaampje. Tot nu toe was hun relatie puur zakelijk geweest, en de repetities waren niet anders dan zuiver professioneel verlopen. ‘Ik bedacht net hoeveel geluk ik heb gehad. Ik zal er alles aan doen om je niet teleur te stellen.’

‘Ik weet dat je dat niet zult doen, *ma puce*. Marie-Louise, haal voor mij ook een gin-tonic, alsjeblieft,’ zei hij tegen de jonge vrouw die net op het bovendeck was gekomen.

Marie-Louise was Baptistes vriendin, althans, daar had het alle schijn van. Baptiste gaf Melody echter niet de indruk dat hij stapelverliefd op haar was. Hij behandelde haar eerder als een sloofje. In ieder geval rende ze voortdurend voor hem. Marie-Louise had haar van meet af aan koeltjes benaderd. Zag ze haar misschien als een rivale?

Met een duidelijk ontstemde uitdrukking op haar gezicht draaide Marie-Louise zich meteen om om aan Baptistes verzoek te voldoen.

Melody op haar beurt was enigszins van slag om zijn plotse, veel minder zakelijke houding. Niet dat ze dat erg vond, integendeel. Bij haar was het al aanwezige smeulende vuur opgelaaid op het moment dat ze op de luchthaven kennis met elkaar hadden gemaakt. Maar... als Marie-Louise werkelijk zijn vriendin was, zou zij de laatste zijn om de relatie te verstoren.

Toen Marie-Louise even later terugkwam met de cocktail voor Baptiste en een voor zichzelf, ging ze op de rand van Baptistes chaise longue zitten. Ze had een strandjurk aan van een bijna transparante stof en met een laag uitgesneden hals. Met een zwoele glimlach om haar mond boog ze naar hem voorover, waarbij ze hem een blik gunde op haar borsten die ze had gehuld in een veel te krappe push-upbeha. ‘Kan ik nog iets voor je doen,

chéri?' vroeg ze.

'Ja. Ik wil dat je ons even alleen laat, ik moet met Melody de repetitie van vanavond doornemen.'

Met tegenzin stond ze op, een beteuterde blik in haar ogen. Maar ze deed wat Baptiste haar had gevraagd en liep richting de trap naar het tussendeck. Halverwege bleef ze echter staan en draaide zich om. 'Heb je zin om morgen met mij de zee op te gaan, Melody? Ik ken een paar strandjes in de omgeving die zo mooi zijn. Die moet je gezien hebben.'

Blij verrast keek Melody naar haar op. 'Leuk. Tenminste, als het kan.' Ze wierp Baptiste een vragende blik toe.

'Geen probleem. Maar niet later dan drie uur terug, want we hebben nog wel wat werk te verzetten vóór het concert.'

'Super,' zei Marie-Louise. 'Laten we zeggen om tien uur op het achterdek? Daar pakken we de speedboot.'

'Oké,' zei Melody. Wat een sympathiek voorstel. Zou ze zich vergist hebben en had die vrouw helemaal niets tegen haar? Ze wilde het graag met iedereen goed kunnen vinden, want dat zou haar optreden zeker ten goede komen. Wrijvingen, van welke aard dan ook, waren dodelijk voor haar prestaties.

Toen Marie-Louise vertrokken was, schoof Baptiste naar Melody op. Ze keek hem van opzij aan. En op dat moment las ze iets anders in zijn ogen dan hetgeen je mocht verwachten van een persoon met wie je een puur zakelijke relatie had.

Hij stak zijn hand uit naar haar gezicht en opnieuw streek hij een haarlok achter haar oor. Alvorens zijn hand terug te trekken, streelde hij haar wang en volgde ten slotte met zijn duim de contouren van haar lippen. 'Zo mooi,' zei hij. 'Een jonge Marie Laforêt. Dat heb je vast al eerder gehoord.'

'Ja.' Ze wendde haar hoofd af. 'Baptiste, ik...'

'Sst. Niks zeggen.' Hij pakte haar kin beet en draaide haar hoofd weer naar zich toe.

Melody sloeg haar ogen neer.

'Kijk me aan, Melody,' zei hij.

Verlegen sloeg ze haar ogen naar hem op, waarna hij met zijn lippen

oneindig teder die van haar beroerde.

‘Baptiste,’ fluisterde ze tegen zijn lippen. ‘Niet doen. Dit mag niet.’

‘Waarom niet? Vind je mij dan niet net zo aardig als ik jou?’

‘Jawel, maar...’

‘... maar?’

‘Je hebt een relatie.’

‘Je bedoelt toch niet Marie-Louise?’

‘Jawel.’

Baptiste liet zich terugvallen in zijn ligstoel en haalde een hand door zijn dikke, blonde haardos. ‘Marie-Louise is een oude schoolvriendin en verricht al jaren hand- en spandiensten voor me. Ik heb medelijden met haar, ze heeft weinig geluk in haar leven gekend.’ Baptiste slaakte een diepe zucht. ‘Ik hou van haar als een broer, maar zij verlangt naar een liefdesrelatie met mij, ook al heb ik haar al duizend keer gezegd dat daar geen sprake van kan zijn.’ Hij wierp Melody een moedeloze blik toe. ‘Ze leeft in een fantasiewereldje. Ze hoopt nog steeds dat ik verliefd op haar word.’

‘Dat vind ik triest,’ zei Melody, oprecht met Marie-Louise meelevend.

‘Dat is het ook.’ Hij keek even peinzend voor zich uit. ‘Enfin, ik vind jou niet alleen een steengoede zangeres maar ben ook hard op weg verliefd op je te worden.’ Hij streelde haar wang.

Melody werd helemaal warm vanbinnen, toch verdrong ze wat hij zojuist had gezegd. ‘Maar... Maar is het wel eerlijk om haar om je heen te houden? Daarmee laat je haar toch min of meer in de waan dat het ooit iets kan worden tussen jullie?’

‘Ze kan nergens heen.’ Vervolgens liet hij opnieuw zijn lippen op die van haar neerdalen.

De volgende ochtend was Melody stipt om tien uur bij het achterdek waar de speedboot in het water lag. Ze had een rugzakje mee met een badhanddoek, water, wat mondvoorraad en haar telefoon. Ze voelde zich schuldig tegenover Marie-Louise, ook al had Baptiste haar verzekerd dat ze geen relatie hadden. Ze hadden op het bovendek gezoend. Verder was er

niets gebeurd, maar toch. Het waren geen vriendschappelijke kusjes geweest.

Melody keek over de reling omlaag. Marie-Louise zat al in de boot.

‘*Bonjour* Melody! Kom je?’

‘Ik kom eraan,’ riep ze terug. Melody liep de trap naar de speedboot af en stapte in.

Daarop startte Marie-Louise de motor en stootte weg.

De zon stond alweer hoog aan de hemel, en zoals altijd bij dit weer had de zee een ongelooflijk prachtige azuurblauwe tint. Met de wind in haar haren keek Melody genietend om zich heen. Binnen no time bevonden ze zich op open zee en was de kust nog slechts een grillig lint in de verte.

‘Ben je verliefd op Baptiste?’

Melody schrok van de onverwachte vraag. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Ik heb ogen in mijn hoofd.’

‘Nou ja... ik, eh...’

‘Dacht ik het niet!’ zei Marie-Louise niet zonder bitterheid in haar stem. Ze zette de motor van de boot af. ‘Ik waarschuw je. Baptiste is van mij, en ik ben van hem. Sinds onze schooltijd is duidelijk dat we voor elkaar bestemd zijn, ook al is dat nog niet helemaal tot Baptiste doorgedrongen.’

Haar botte aanpak bracht Melody van haar stuk, en de fanatieke blik in haar ogen beviel haar helemaal niet. ‘Als dat waar is, heb je van mij niets te vrezen.’

‘Dat is het hem nu juist, ik denk dat ik wel wat van je te vrezen heb. Ik denk dat Baptiste misleid wordt. Ik denk dat je een gelukszoeker bent!’

‘Hoe kom je daarbij?’ zei Melody verontwaardigd. ‘Baptiste heeft mij benaderd voor zijn concert. Ik niet hem, hè!’

‘Zal wel.’

Melody begon zich steeds minder op haar gemak te voelen. Ze zaten mijlenver uit de kust, er heerste totale stilte om hen heen, er was geen boot in de verre omtrek te zien en zij dobberde midden op zee met een haar vijandig gezinde vrouw.

‘Marie-Louise, ik verzeker je dat ik niet de gewoonte heb relaties te verstoren. Nogmaals, van mij heb je niets te vrezen.’ Ze wierp haar een

indringende blik toe. ‘Het lijkt me onder de omstandigheden beter dat we nu terugkeren.’

Op dat moment sloeg Marie-Louise om als een blad aan een boom. ‘Welnee, we gaan er een gezellige dag van maken.’ Glimlachend wees ze naar de kust. ‘Kijk, daar is een van de besloten strandjes die ik je wil laten zien.’

Melody had totaal geen zin meer in het uitje, ze vertrouwde het grillige gedrag van die vrouw niet maar beseftte dat ze afhankelijk van haar was. ‘Goed dan.’

Daarop startte Marie-Louise de motor weer en koerste op het strandje af. Een meter of vijftig ervandaan zette Marie-Louise de motor opnieuw af. ‘Eruit!’ zei ze.

‘Wat?’ Geschrokken zag Melody dat Marie-Louise dreigend op haar af kwam.

‘Pak je spullen en wegwezen,’ vervolgde ze. ‘Zie maar hoe je bij het jacht terugkomt.’

Heel even dacht Melody dat ze een grapje maakte, maar aan haar uitdrukking kon ze zien dat het haar vette ernst was.

‘Wat zal Baptiste hiervan vinden, denk je?’

‘Boeit me niet,’ antwoordde ze. ‘Soms hebben mensen een lesje nodig zodat ze hun plaats weer weten.’

‘Wat?’ Melody was verbijsterd. Hoezo gestoord? Ze griste haar rugzak van de bodem van de boot en stapte eruit, waarna Marie-Louise er als een speer vandoor ging. Gelukkig kwam het water slechts tot aan haar knieën, ze hoefde dus niet te zwemmen met haar spullen. Hoe dit zou aflopen, ze had geen idee.

Toen ze het verlaten strandje had bereikt, ging Melody in het warme zand zitten om uit te puffen. Eenmaal bekomen van de schrik pakte ze haar telefoon uit haar rugzak en zocht in de contacten naar Baptiste. Het zal toch niet! Geen bereik! Ze keek om zich heen. Ze was mijlenver van de jachthaven verwijderd, zoveel was wel duidelijk. En als ze van dit door rotswanden ingesloten strandje wilde weggkomen, zou ze moeten klimmen.

Ze liet haar blik over de rotswand gaan en concludeerde dat het een hele toer zou worden op haar slippers.

In paniek raakte ze niet. Op haar grote reis had ze wel voor hetere vuren gestaan. Een diepe zucht slakend sloeg ze de banden van haar rugzak om haar schouders en liep naar de rotswand. Gelukkig bleek de wand niet al te steil en ging de klim voorspoedig, want klimmen kon ze als de beste, bovendien had ze een uitstekende conditie. Boven aangekomen veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Het was een zwaardere opgave geweest dan ze had gedacht, maar ze was veilig en wel boven.

In de verte zag ze in het ruige landschap een villa achter een rij cipressen. Hoera! Daar was vast wel bereik zodat ze Baptiste kon bellen.

Ondertussen op het jacht

‘Waar is Melody, Marie-Louise?’

‘Zo erg, Baptiste, je wilt niet weten wat er is gebeurd!’ antwoordde Marie-Louise.

‘Jawel! Wat is er gebeurd?’ Hevig geschrokken greep Baptiste haar bij de schouders en schudde haar heen en weer. ‘Vertel op, nu!’

‘Au, je doet me pijn,’ zei Marie-Louise kinderlijk klagerig. ‘Oké dan. Ze sloeg overboord en ik zag haar niet meer. Ben erachteraan gedoken, maar ze was nergens meer te zien.’

‘O nee! Overboord geslagen? Hoe kan dat nou? Bij zo’n rustige zee. En jullie hadden geen zwemvesten aan? Hoe vaak heb ik je niet gezegd niet zonder de zee op te gaan?’

‘Haha! Gefopt! Ik maakte maar een grapje, Baptiste. We waren op een strandje neergestreken, en zij wilde niet met de boot terug.’ Marie-Louise keek hem lachend aan.

‘Gefopt? Een grapje?’ Hij keek haar woedend aan. ‘Ik hou niet van dit soort grappen. Hoezo wilde ze niet mee terug? Wat is dit voor een onzinverhaal? Ze kent hier heg noch steg. Op welk strand heb je haar achtergelaten?’ vroeg hij ten slotte.

‘Even denken, hoor. O ja, dat kleintje met die hoge rotsen.’

‘Ben je nu helemaal gek geworden? Daar kun je alleen weggelopen als je een goede klimmer bent. En dan nog! Als ze het haalt, hoe denk je dan dat ze haar weg terug weet te vinden? Ik spreek jou later nog wel,’ zei hij dreigend. Baptiste was dodelijk ongerust, en tijd voor meer discussie was er niet. Er moest gehandeld worden.

Zonder verder acht te slaan op Marie-Louise die zich huilend uitputte in verontschuldigen, riep Baptiste Jean-Christophe om hem met de speedboot bij het parkeerterrein af te zetten waar zijn SUV stond. Hij zou naar het bewuste strandje rijden, terwijl Jean-Christophe de opdracht kreeg erheen te varen. Zo hadden ze twee mogelijkheden gecoverd: als ze er nog zat kon ze terug met de boot, als ze naar boven was geklommen, kon ze met Baptiste terug met de auto.

Bijna bij het strandje aangekomen zag Baptiste in de verte een figuurtje lopen. Dat moest ze zijn, dacht hij opgelucht. Zonder een moment te aarzelen reed hij van de rijbaan af en stootte plankgas het hobbelige terrein op. Eenmaal vlak bij haar sprong hij uit de auto en riep met overslaande stem: ‘Melody! Melody!’

Ze draaide zich om en haar hele gezicht lichtte op. Lachend en huilend van opluchting tegelijk rende ze op hem af en sprong in zijn gespreide armen. ‘Pff. Wat ben ik blij je te zien. Ik ben bekaf. Eerst die klim en daarna een kilometerslange wandeling op slippers.’ Ze wees naar haar handen, voeten en benen die onder de krassen zaten van de distels en andere stekelige planten.

‘Stap gauw in en vertel me wat er gebeurd is.’

Knarsetandend hoorde Baptiste haar relaas aan. ‘Ik doe haar wat aan!’ riep hij vertwijfeld uit toen Melody uitgesproken was.

‘Alsjeblieft niet, Baptiste, die vrouw heeft hulp nodig,’ zei ze. ‘Ze duldt geen andere vrouw in jouw nabijheid. Ze stalkt je. Zie je dat niet?’ besloot ze hoofdschuddend. Baptiste schokschouderde. ‘Ik denk dat ik dat onbewust altijd wel heb geweten,’ antwoordde hij.

‘Ik wil niet dat je het haar kwalijk neemt,’ besloot Melody.

‘Je bent te goed voor deze wereld,’ zei hij, met de rug van zijn hand haar

wang strelend.

‘Een mens kan niet goed genoeg zijn voor deze wereld.’ Ze wierp hem van opzij een guitige blik toe.

‘Morgenavond heb ik een verrassing voor je,’ zei hij. ‘Een heel bijzondere.’

‘Hè, had dat nou niet gezegd! Ik zal je blijven uitvragen.’

‘Doe gerust, ik zeg het toch niet.’

Lachend gaf ze hem een klap tegen zijn schouder.

Het was de avond van het concert. De filmploeg was de hele dag bezig geweest met het opstellen en checken van de apparatuur op het bovendek van het jacht. De generale repetitie was die middag geweest, en die was perfect verlopen.

Die ochtend was er in alle vroegte een *mystery guest* aan boord gekomen. De persoon werd voor praktisch iedereen afgeschermd, het moest een verrassing worden. Alleen Baptiste, Rosalie en Baptistes band wisten wie het was.

Op het jacht stonden gigantische beeldschermen opgesteld. Het strand bij de promenade des Anglais zelf was zodanig ingedeeld dat de toeschouwers op de voorgeschreven afstand van elkaar bleven. Men had online het beperkte aantal gratis plaatsen kunnen reserveren op basis van het principe ‘wie het eerst komt, het eerst maalt’. De kaarten waren binnen no time weg, maar iedereen kon meegenieten via de livestream.

Het was tijd voor Melody om op te gaan. Ze ging op de kruk zitten die voor haar klaarstond en stemde voor de laatste keer haar gitaar. Plankenkoorts had ze niet, de blik vol genegenheid van Baptiste die zich achter een van de camera's had opgesteld en de wetenschap dat haar ouders zich onder de toeschouwers bevonden stelden haar op haar gemak. Ze voelde een gezond soort nervositeit. De regisseur gaf haar vervolgens het sein te beginnen.

Opgelucht dat ze het er zonder al te veel kleerscheuren van af had gebracht, drong nauwelijks tot haar door hoe enthousiast het publiek na afloop reageerde: joelend, applaudisserend en zwaaiend met verlichte

smartphones als fonkelende sterren aan een zwarte hemel, wat in combinatie met de laserlichtshow het geheel tot één groot feeëriek feest maakte.

De verrassing van de avond was inderdaad een heel bijzondere: de *mystery guest* was niemand minder dan Julien Clerc. En nog steeds volkomen terecht een publiekstrekker. De toeschouwers, de bemanning en Baptistes entourage waren uitzinnig van enthousiasme. Toen het gejuich bedaard was, kondigde Julien Clerc aan dat hij samen met zijn goede vriend Baptiste speciaal voor Melody, de ontdekking van het jaar, een lied zou zingen.

Met grote, verbaasde ogen keek Melody Baptistes kant op, en ze had stellig de indruk dat ze haar moeder boven iedereen uit hoorde gillen. Hij gaf haar een knipoog. Glimmend van trots begon ze zacht mee te bewegen op de klanken van Julien Clercs heerlijk romantische ‘This Melody’, het chanson waarnaar ze genoemd was. Tegen het einde van het lied wenkten Julien Clerc en Baptiste haar bij hen te komen.

Ontroerd en met een hart dat overliep van blijdschap en geluk liep Melody op de twee vedetten af, en tussen hen in zong ze het laatste refrein uit volle borst mee.